

гитѣ, а когато той жертвува себе си за другитѣ, той вече се е издигналъ на една степенъ по-високо. Та, като казвамъ, че и досега въ школата на Бѣлото Братство нѣма жени, не разбирайте „жени по форма“.

„Да възлюбишъ ближния си като себе си!“
Искамъ да ви дамъ една правилна философия, правилни схващания, за да се учите. По този въпросъ има писано на много мѣста. Даже и въ сегашната литература вие ще намѣрите писано, но това сж само сѣнки, а такъвъ въпросъ досега не е разглеждачъ. Вие трѣбва да се чувствувате като души. Никога не бива да приемате жертва отъ когото и да е зарадъ васъ. Никой учителъ, който и да е той, не иска заради себе си жертва отъ своя ученикъ. Ако ученикътъ иска самъ да се жертвува за своето самоусвършенствуване, да добие своята първоначална чистота, може, но учителътъ нѣма нужда отъ неговата жертва. Слѣдователно, ние трѣбва да жертвуваме всичко, за да върнемъ своята чистота. Когато вие се жертвувате, не казвайте, че се жертвувате за Господа. Не се жертвувате за Господа, а за васъ. Ами Господъ за кого се жертвува? — За себе си. Ще кажете: „Туй е криво схващане“. — Да, за себе си. Ние го опорочихме, и, слѣдователно, за да се очисти отъ нашитѣ пороци, отъ нашитѣ грѣхове, той трѣбваше да се самопожертвува, за да добие първоначалната си чистота. А туй на човѣшки езикъ значи: Господъ се жертвува за себе си, та, като очисти себе си, очисти ва и насъ, понеже и ние влизаме въ него. Той се жертвува за себе си, за да възстанови първата хармония. И оттамъ излизатъ Павловитѣ думи: „Богъ бѣше въ Христа, и примиряваше свѣта съ себе си“. Значи, за да го примири, трѣбваше да докара тази първоначална хармония въ себе си, т. е. да принесе Сина си — любовта си, живота — въ жертва.

„Да възлюбишъ ближния си като себе си!“
Тогава ще ви запитамъ: намѣрили ли сте тази ваша сродна душа? Сега вие ще ми зададете въпроса: